

- wydanie przez Trybunał ostatecznego rozstrzygnięcia uwzględniającego żądania przedstawione przez skarżącą w pierwszej instancji i stwierdzającego nieważność spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na poparcie odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego utrzymuje ona, że Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia w zakresie, w jakim orzekł, po pierwsze, że nie miała ona interesu prawnego w zaskarżeniu spornej decyzji ze względu na brak ważnego w świetle prawa belgijskiego zezwolenia oraz, po drugie, że dopuszczalność jej skargi nie była uzależniona od istnienia ważnego zezwolenia. Takie uzasadnienie jest w opinii wnoszącej odwołanie wewnętrznie sprzeczne, ponieważ Sąd nie mógł równocześnie orzec o braku interesu prawnego ze względu na brak ważnego zezwolenia i o braku znaczenia takiego zezwolenia dla oceny dopuszczalności skargi.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd wypaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne, nie respektując systematyki ustawodawstwa belgijskiego dotyczącego centrów koordynacyjnych, błędnie interpretując rozporządzenie królewskie nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie utworzenia centrów koordynacyjnych ⁽²⁾, wypaczając jego zakres i nie zachowując hierarchii źródeł prawa belgijskiego. Wspomniane rozporządzenie królewskie przyznaje bowiem szczególne uprawnienia i w prawie belgijskim ma taką samą rangę prawną jak ustawa oraz znajduje nadal zastosowanie do wnoszącej odwołanie, której przysługuje tym samym zezwolenie na 10 lat.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd zasady powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 ASBL przeciwko Komisji w zakresie, w jakim uznał, że stwierdzenie we wspomnianym wyroku nieważności spornej decyzji prowadziłoby do zakazu odnowienia zezwoleń dla centrów koordynacyjnych od chwili doręczenia spornej decyzji. Tymczasem w wydanym wyroku Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji właśnie ze względu na brak odpowiednich okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, których wniosek o odnowienie zezwolenia był rozpatrywany w chwili tego doręczenia lub których zezwolenie wygasło w dniu doręczenia spornej decyzji lub wkrótce po tej dacie.

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie „interesu prawnego” w zakresie, w jakim orzekł, że wniesiona przez nią skarga nie przyniesie jej żadnej korzyści, z tego względu, że brak jest pewności, że władze belgijskie zdecydują się utrzymać, po 31 grudnia 2005 r., jej status centrum koordynacyjnego w razie stwierdzenia nieważności spornej decyzji. Tymczasem, po pierwsze, władze belgijskie nie dysponowały w tym zakresie uprawnieniami dyskrecjonalnymi, jako że w razie spełnienia kryteriów ustanowionych przez rozporządzenie królewskie nr 187 zezwolenie powinno być przyznane na 10 lat. Po drugie, Sąd sam stwierdził w zaskarżonym wyroku, że władze belgijskie nie wykluczyły możliwości objęcia wnoszącej odwołanie omawianym systemem po dniu 31 grudnia 2005 r. i zdecydowały nie stosować wobec niej sankcji do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie jej skargi.

W ramach piątego i ostatniego zarzutu wnosząca odwołanie wskazuje wreszcie, że Sąd naruszył prawo orzekając, że przepis przejściowy nie może mieć skutku wstecznego. Nie jest bowiem rzadkością, że okres przejściowy rozpoczyna się w chwili wcześniejszej, w szczególności w sprawach podatkowych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniająca decyzję 2003/757/WE (Dz.U. 2008, L 90, s. 7).

⁽²⁾ Moniteur belge z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 502.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 27 maja 2010 r. — Döhler Neuenkirchen GmbH przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-262/10)

(2010/C 246/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Döhler Neuenkirchen GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Oldenburg

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on również niewykonania obowiązków, które należy spełnić dopiero po zastosowaniu danej procedury celnej, w związku z czym w przypadku przywożonych towarów, które częściowo zostały powrotnie wywiezione przy dochowaniu terminu w ramach uszlachetnienia czynnego w procedurze zawieszającej, naruszenie obowiązku dostarczenia urzędowi nadzorującemu rozliczenia procedury w przeciągu 30 dni po wygaśnięciu okresu zakończenia procedury prowadzi do powstania długu celnego w zakresie całości przywożonych towarów podlegających rozliczeniu, gdy nie są spełnione przesłanki art. 859 pkt 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽²⁾ zmienionego przez art. 1 pkt 30 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r.⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny; Dz.U. L 141, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Residex Capital IV CV przeciwko Gemeente Rotterdam

(Sprawa C-275/10)

(2010/C 246/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Residex Capital IV CV

Strona pozwana: Gemeente Rotterdam

Pytania prejudycjalne

Czy, zgodnie z art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie (obecnie art. 108 ust. 3), w takim przypadku jak rozpatrywany, w którym środek pomocowy został wykonany w ten sposób, że w wyniku udzielenia gwarancji wobec kredytodawcy kredytobiorca uzyskał od tego kredytodawcy kredyt, który nie zostałby mu przyznany w

normalnych warunkach rynkowych sądy krajowe mają w ramach ciężącego na nich obowiązku wyeliminowania skutków takiego niezgodnego z prawem środka pomocowego obowiązek lub w każdym razie prawo do wycofania gwarancji nawet jeżeli nie prowadzi to jednocześnie do wycofania kredytu udzielonego w oparciu o tę gwarancję?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 3 czerwca 2010 r. — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Let

(Sprawa C-277/10)

(2010/C 246/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Luksan

Strona pozwana: Petrus van der Let

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych, w szczególności przepisów art. 2 ust. 2, art. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia⁽¹⁾, art. 1 ust. 5 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie harmonizacji czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych⁽³⁾ w związku z art. 4 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia, art. 2 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową i art. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej⁽⁴⁾ należy dokonywać w taki sposób, że prawa do eksploatacji w postaci zwielokrotniania utworu, przekazu drogą satelitarną i innych form publicznego udostępniania poprzez podawanie do publicznej wiadomości, w każdym razie z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) przysługują głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu — a nie bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie — producentowi filmu; czy ustawy państw członkowskich, na podstawie których prawa do eksploatacji z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie przysługują producentowi filmu, są niezgodne z prawem Unii Europejskiej?